

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. ᾠδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
 ρας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
 φροντισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακὲ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετὰφρασίς
 Χαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ
 ΧΕΡΙ, μετὰφρασίς Αἰσώπου, (συνέχεια). — *Valery Vernier* : ΑΔΕΛ-
 ΦΟΣ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΗ, Ρωσικὸν διήγημα.

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
 προκληρωτίᾳ**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
 Ἐν Ῥωσίᾳ βρόδλια 6.

Πῶς, κύριε! . . . εἶπεν ἡ μαρκησία. (Σελίς 243).

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Ὁ Λουβοᾶ ἠρυθρίασε, συναισθανθεὶς
 ὅτι αὐτός, ὅστις εἶχε χαρακτηρίσει ἑαυτὸν
 σκαῖον, δὲν εἶχε πολμήσει ἐν τούτοις νὰ
 ὁμιλήσῃ μετὰ τῆς αὐτῆς εἰλικρινείας,
 καθ' ἣς ὁμίλουσιν οἱ ἐχθροὶ του.

— Μοῦ ἀποδεικνύετε λοιπὸν ὅτι εἶχα
 δίκαιον πρὸ ὀλίγου, εἶπεν, ἐκφράζων φό-
 βους περὶ τῆς ὑμετέρας μνησικακίας ἐπὶ
 τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Παρεκτρέπεσθε,
 κυρία.

— Ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸ δεῦτερον αἶτιον
 τῆς ἐχθρας μας, ἂν εὐαρεστήσθε, εἶπεν ἡ
 μαρκησία.

— Αὐτὸ εἶνε μᾶλλον κεκρυμμένον, ἀ-
 πήνητησεν ὁ Λουβοᾶ, μολοντί ἐπίσης θε-
 τικόν. Συνίσταται εἰς ἰδιαιτέρα αἰσθη-
 ματα, καθ' ὧν εἶχα τὸ ἀτύχημα νὰ προσ-

κρούσω, ἐξ αἰτίας πάντοτε τοῦ κακοῦ
 χαρακτηρὸς μου, ὅστις προέρχεται ἐκ τῆς
 θέσεώς μου. Ὑπάρχει εἰς μῦθος τοῦ Λα-
 φονταίνου ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.
 Ὁ Ἄετος καὶ ὁ Αἰγωλιὸς—ὁ Αἰγωλιὸς
 εἶμαι ἐγὼ—συνεφώνησαν νὰ φεῖδωνται ἀ-
 μοιβαίως τῶν φίλων καὶ τῆς οικογενείας
 ἐκάστου. Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχον ἐν-
 δεῖξεις σαφεῖς καὶ εἰλικρινεῖς, εἰς τῶν δύο
 συμμαχῶν κατέφρχε τὰ νεογνὰ τοῦ ἄλ-
 λου. Οὗτος παρεπονήθη. — Αἶ, φίλτατέ
 μου σύμμαχε, ἀνέκραξε τότε ὁ ἀκούσιος

ένοχος, διατί δὲν ὑποδεικνύεις φανερά ἐκείνους ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἐνδιαφέρεσαι ;

Ἐνῶ ὁ Λουβοῦ διηγείτο τὸν ἀνωτέρω μῦθον, ἡ μαρκησία συγκεκινημένη βαθύτατα, παρετήρει ἐν τούτοις αὐτὸν μετὰ προσοχῆς διὰ νὰ μαντεύσῃ τὸν ὑπαινεγμένον του, χωρὶς νὰ τὸν ἀφίσῃ νὰ διακρίνῃ ἐκείνους τὴν ταραχὴν καὶ τὸν φόβον τῆς.

— Ἐβλάψα τὸν κύριον Λαβερνή, ἐξηκολούθησεν ὁ ὑπουργός, ἕνα φίλον ἀγαπητόν, τὸν υἱὸν φίλης ἐπιστηθίου· αὐτὸ εἶνε τὸ σφάλμα μου. Ἄλλά, κυρία, διατί δὲν ἐκάμνετε γνωστὴν αὐτὴν τὴν φιλίαν; Θὰ τοῦ ἔδιδα, ὅπως σὰς εὐχαριστήσω καὶ αὐτὴν τὴν ράβδον τοῦ στρατάρχου τῆς Γαλλίας! Ἄλλὰ φεῦ! ἤρχισαν αἱ ἐχθροπραξίαι, δὲν ἠδύναμην δὲ ἐγώ, ὑπουργός τῶν στρατιωτικῶν, νὰ ταπεινωθῶ ἐνώπιον ἐνὸς ὑπολοχαγοῦ τοῦ ἰππικοῦ. Τότε πλέον δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ στρατός.

Ἡ μαρκησία συγκατένευσε διὰ τοῦ βλέμματός.

— Ἄλλως τε, κυρία, ὑμεῖς, ἡ ἐμφορνεστέρα καὶ ἀγγινοστέρα τῶν γυναικῶν, ὑμεῖς ἡ τόσον ἀνεκτικὴ, διατί ν' ἀπαίτητε ὑπὲρ τῶν ἰδιαίτερων σὰς ὑποθέσεων τὰ προνόμια, ἅτινα ἀρνεῖσθε εἰς τοὺς ἄλλους ;

— Εἰς ποῖον τὰ ἀρνοῦμαι ; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία ἐκπληκτος ἡ προσποιουμένη ἐκπληξιν.

— Εἰς ἐμέ, παραδείγματος χάριν. Σεῖς προστατεύετε τὸν κύριον Λαβερνή, διότι εἶνε φίλος σὰς.

— Διότι εἶνε υἱὸς μιᾶς φίλης μου.

— Ἄδιόφορον· διότι τὸν ἀγαπᾶτε ἐπὶ τέλους.

— Διότι ἠγάπων τὴν μητέρα του.

— Εὐαρεστήθητε, παρακαλῶ, νὰ μὴ λεπτολογῆτε περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν λέξεων· προστατεύετε τὸν κύριον Λαβερνή, διότι θεωρεῖται καθήκον σὰς νὰ τὸν προστατεύετε. . . . Λοιπὸν, ἀναλαμβάνετε νὰ τὸν διευθύνετε εἰς τὸ στάδιόν του, ἐπαγρυπνεῖτε μετ' ἐνδιαφέροντος τὰ διαβήματά του, τὸν προάγετε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, ἀπομακρύνετε ἐξ αὐτοῦ τοὺς κινδύνους, εὐδοκεῖτε ν' ἀσχοληθῆ καὶ περὶ τῆς ἰδιωτικῆς του εὐτυχίας καὶ τὸν πλησιάζετε εἰς τὴν νεάνιδα, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾶ. . .

— Κύριε! . . . ἀνέραξεν ἡ μαρκησία προσβεβλημένη, δικαίον εἶχετε νὰ προτάξετε τὴν σκαιότητά σας εἰς τὴν παροῦσαν συνέντευξιν.

— Εἶμαι χαμένος, κυρία, εἶπεν ὁ Λουβοῦ μετ' εἰρωνικῆς θλίψεως, ἐὰν ὑποβάλετε εἰς δίκην ἐσχάτην μου λέξιν. Εἶνε ἐν τούτοις βέβαιον ὅτι ὁ κύριος Λαβερνή ἀγαπᾶ τὴν νεάνιδα ἐκείνην, ὑπὲρ ἧς ἐνδιαφέρομαι ἐγὼ καὶ ὅτι, παρὰ τὰς προσπαθείας μου, ὅπως ἀπομακρύνω ἀπ' αὐτοῦ τὴν δεσποινίδα Δεσαβιέρ, προσεκαλέσατε εἰς Ἅγιον Γισλανὸν τὸν κύριον Λαβερνή. . . . Ὡ! σὰς παρακαλῶ, ἐπιτρέψατέ μου νὰ τελειώσω. Σὰς ἱκετεύω λοιπὸν νὰ θέσετε τὴν χεῖρά σας, τὴν ὠραίαν αὐτὴν χεῖρα, ἐπὶ τῆς συνειδήσεώς σας τῆς τόσῃ δικαίας καὶ κρίνατε ἐὰν δὲν

ὑπάρχῃ ἐκ μέρους ὑμῶν κἀποῖος ὑπερβολικὸς δεσποτισμός, κἀποῖα αὐθαίρεσις ὑπερβολικὴ, ὅταν ἔχετε τὴν ἀξίωσιν νὰ σὰς ἀφήσω νὰ διευθύνετε καθ' ὑμετέραν ὄρεξιν καὶ ἰδιοτροπίαν τὴν διαγωγὴν τῆς νεάνιδος ἐκείνης. Ὁ κύριος Λαβερνή εἶνε ὁ υἱὸς φίλης σὰς, τὸν ὁποῖον σὰς ἐνεπιστεύθη ;

— Κύριε, εἶνε ἡ τετάρτη φορὰ κατὰ τὴν ὁποίαν σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω.

— Λοιπὸν, κυρία, διατί δὲν ὑποθέτετε ὅτι ἡ δεσποινὶς Δεσαβιέρ πιθανὸν νὰ εἶνε θυγάτηρ ἐνὸς φίλου μου, ὅστις μοὶ τὴν ἐνεπιστεύθη διὰ νὰ τὴν κάμω μοναχὴν, διὰ νὰ τὴν διατηρῶ φυλακισμένην, ἐξόριστον, ὅ,τι δὴποτε τέλος πάντων ;

— Ἄλλά, κύριε, ἐγὼ δὲν καθιστῶ τὸν κύριον Λαβερνή τὸν δυστυχέστατον τῶν ἀνθρώπων. Δὲν ἐξαναγκάζω τὰς πεποιθήσεις του καὶ τὴν ἐλευθερίαν του· ἂν δὲ φέρωμαι αὐθαίρετως, ὅπως πρὸ ὀλίγου μ' ἐπεπλήξατε, τὸ πράττω διὰ νὰ τὸν καταστήσω ἐντελῶς καὶ καθ' ὅλα εὐτυχῆ.

— Αἶ, κυρία! καὶ μοναχὸν ἂν ἠθέλατε τὸν κάμει, καὶ εἰς τὴν Βασιλίην ἂν ἠθέλατε τὸν ρίψει καὶ εἰς τὴν Γροιλανδίαν ἂν ἠθέλατε τὸν ἐξορίσει, οὐδόλως θὰ μοὶ ἐπῆρχετο ἡ ἰδέα νὰ χαρακτηρίσω τὸ τοιοῦτο ὡς ἐγκλημα, διότι δι' αὐτοῦ τοῦ μέσου θὰ τὸν ἐμποδίζατε ν' ἀγαπᾶ τὴν δεσποινίδα Δεσαβιέρ, θὰ τὸν ἀπεχωρίζετε βιαίως ἀπὸ τῆς νεάνιδος ἐκείνης, εἰς ἣν οὐδέποτε θέλω ἐπιτρέψει νὰ προσεγγίσῃ. Ἄν εἰς ὑμᾶς εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ διαθέσετε κατὰ βούλησιν τὰ τῆς τύχης τοῦ κυρίου Λαβερνή, δικαιοῦμαι καὶ ἐγὼ νὰ διαθέσω κατ' ἀρέσκειαν τὰ τῆς δεσποινίδος Δεσαβιέρ, διότι εἶνε παράδοξον ἄλλ' ἀληθὲς ὅτι ἀμφότεροι ἔχομεν τὰ αὐτὰ δικαιώματα ἐφ' ἐκάστου αὐτῶν.

— Ἐλθετε εἰς τὸ συμπέρασμα, εἶπεν ἡ μαρκησία, εἰς ἣν ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν ἡ ἀκαταμάχητος ἐκείνη λογικὴ τῶν ἐπιχειρημάτων καὶ ἦτις συνηθάνετο ὅτι, παγίς τις ὑπεκρύπτετο ὀπισθεν ὄλων αὐτῶν τῶν ὑποθέσεων τοῦ Λουβοῦ.

— Ἴδου τὸ συμπέρασμα· προστατεύσατε τὸν κύριον Λαβερνή, ἀλλ' ὄχι ἐναντίον μου· καταστήσατέ τον εὐτυχῆ, ἀλλ' οὐχὶ ἐπὶ βλάβῃ τῶν ἰδιαίτερων μου συμφερόντων· νυμφεύσατέ τον, ἀλλ' ὄχι μετὰ νεάνιδα, ἦτις δὲν ἐπιθυμῶ ἐγὼ νὰ νυμφευθῆ.

— Νομίζω, ὅτι οὐδέποτε ἐξεδήλωσά τινα αὐτῶν τῶν ἀπαιτήσεων, ἀπῆντησεν ἡ μαρκησία, βιασθεῖσα νὰ συνθηκολογήσῃ ἐπὶ τῶν προτεινομένων ἄρθρων.

— Ὡ! ἐπιτρέψατέ μοι νὰ διαμαρτυρηθῶ, εἶπεν ὁ Λουβοῦ· καὶ τί ἄλλο ἐπράξατε ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς σας εἰς Ἅγιον Γισλανὸν ;

— Εἶχατε διατάξει νὰ τεθῆ εἰς αὐστηρὸν περιορισμὸν μία ταλαίπωρος νέα.

— Μία νέα, ἦτις μέλλει νὰ γείνη μοναχὴ, καὶ θὰ γείνη, κυρία. Μία νέα, ἦτις ἐξανίστατο κατὰ τῆς ἐξουσίας τῆς ἡγουμένης, καὶ προσεκαλεῖ διὰ φωνῶν, διὰ κραυγῶν ἀφρόνων εἰς βοήθειάν της ἕνα ἀξιωματικόν, εἰς βοήθειαν τῆς ἀνταρσίας

τῆς καὶ τῶν ἐρωτικῶν τῆς ἐξάψεων. Τὸ τοιοῦτο καλεῖται πανταχοῦ σκάνδαλον, τὰ δὲ σκάνδαλα ἐν τοῖς μοναστηρίοις τιμωροῦνται· δὲν πιστεύω δὲ ὅτι τὰ ἐπιτρέπετε ὑμεῖς εἰς Σαῖν - Σύρ, κυρία. Ὁμολογήσατε λοιπὸν, ὅτι, συνειθισμένη νὰ βλέπετε πάσας τὰς πράξεις μου ὑπὸ τὰ ζοφερώτερα χρώματα, ἐθεωρήσατε ἀγρίαν τὴν αὐστηρότητά μου ἀπέγκαντι τῆς δεσποινίδος Δεσαβιέρ. Ὁμολογήσατε ἐπίσης, καὶ ἐπικαλοῦμαι ὡς πρὸς τοῦτο τὴν εὐθύτητά σας, ὅτι παραγνωρίζετε τὰ δικαιώματά μου ἐμπνέουσα εἰς τὴν νεάνιδα ἐκείνην περισσότερο ἀκόμη ἀφ' ὅσῃν ἔχει περιφρόνησιν πρὸς τὰς θελήσεις μου, αἰτίνας εἶνε τόσῃ σεβασταὶ ὅσῃ καὶ αἱ ὑμετέρας συμπαθείαι πρὸς τὸν Λαβερνή, ἀφοῦ τὴν αὐτὴν ἔχουσιν ἀρχήν.

— Ἰσως ἔχετε δικαίον, εἶπεν ἡ μαρκησία, προσποιουμένη ὅτι ἐπέιθετο ἐκ τῆς ἀληθείας, ἐνῶ πράγματι ἐνέδιδε μόνον εἰς τὴν ἀνησυχίαν.

Ὁ Λουβοῦ ἐξακολούθησας κατέβαλεν ὀλοτελῶς τὸν δισταγμὸν τῆς.

— Σὰς φαίνεται παράδοξον, ἀνέκραξε τολμηρῶς, ὅτι με βλέπετε ἐξασκοῦντα τοιαύτην ἐξουσίαν ἐπὶ τῆς δεσποινίδος Δεσαβιέρ; Μήπως προτίθεσθε νὰ διαμφισβητήσετε αὐτὴν; Θέλετε ν' ἀναδράμετε μέχρι τῆς ἀρχικῆς αἰτίας τῶν δικαιωμάτων μου; Εἶνε κόπος μάταιος; θὰ ἦτο τὸ αὐτὸ ὡς νὰ προσεπάθουν ἐγὼ ν' ἀνεύρω ποίας φύσεως εἶνε τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὁποῖον αἰσθάνεσθε ὑπὲρ τοῦ κυρίου Λαβερνή καὶ νὰ ζητήσω νὰ μοῦ δεῖξετε τὴν ἐντολήν, δι' ἧς σὰς τὸν ἐνεπιστεύθη ἡ μήτηρ του.

Ἡ μαρκησία ἐφρικίασεν ἐνώπιον τῆς καταχθονίου ὀξυδερκειᾶς τοῦ καταχθονίου ἐκείνου πνεύματος, τὸ ὁποῖον ἐγένωσκε τυχαίως, ἐν τῷ σκότει τῆς ἀγνοίας του, ν' ἀνευρίσκη τὸ τρωτὸν μέρος τοῦ ἐχθροῦ του καὶ νὰ καταφέρῃ ἐκεῖ τραῦμα ἐγχειριδίου. Πόσῳ φοβερώτερον θὰ ἐπληττεν ἄρα γε ἂν ἐβλεπεν εὐκρινέστερον!

— Κύριε μαρκησίε, ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ, ἔχετε δικαίον ὡς πρὸς ὅλα, πλὴν ἐνός. Οὐδέποτε διενόηθην νὰ εὐνοήσω τὴν σχέσιν, οἰαδήποτε καὶ ἂν εἶνε, τὴν μεταξὺ τοῦ κυρίου Λαβερνή καὶ τῆς δεσποινίδος Δεσαβιέρ. Ἄρκει ὅτι ὑμεῖς ἐνδιαφέρεσθε ὑπὲρ αὐτῆς διὰ ν' ἀπαγορεύσω νὰ τὴν νυμφευθῆ. Ἀφοῦ εἴμεθα ἐχθροὶ ἀσπονδοὶ, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γείνωσι καλὰ συνοικέσια μεταξὺ τῶν ὀπαδῶν μας. Ἐλευθέρωσα τὴν δεσποινίδα Δεσαβιέρ ἐκ τοῦ ἐν Ἅγιῳ Γισλανῷ περιορισμοῦ τῆς, διότι ἐνεκα τῆς ἀφίξεώς μου εἰς τὴν μονὴν αἴρεται πᾶσα τιμωρία· διότι τὸ Σαῖν - Σύρ, τὸ ὁποῖον ἵδρυσεν ἐγὼ, διατελεῖ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου, ὡς γνωρίζετε, ἡ δὲ δεσποινὶς Δεσαβιέρ ἀνήκουσα εἰς τὸ τάγμα τῶν αὐγουστινιανῶν ὑπέπιπτε, φρονῶ, εἰς τὴν δικαιοδοσίαν μου. Ἄλλως τε, τὸ ἀπομονωτήριον ἐν τῷ Ἁγίῳ Γισλανῷ εἶνε νοσῶδες, σκοτεινόν, ἐκτισμένον ἐν τῷ μέσῳ λίμνης περιβρεχούσης τὰ τεῖχη του καὶ μεταβαλοῦσης εἰς ρυπαρὸν καταγῶγιον τὸ μέρος ἐκεῖνο, τὸ προσωρισμένον εἰς τὴν μελέτην καὶ τὴν μετάνοιαν. Μὲ ὅσα

δικαιώματα καὶ ἂν ἔχετε, δὲν δύνασθε νὰ ἐξαναγκάσετε μίαν ἡγουμένην νὰ φωνεύσῃ τὰς μοναχάς, ὡν προϊσταται. Ἐνθρηγσα κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς φιλανθρωπίας, ὄχι ἐκ πνεύματος ἐχθροπαθείας· ἀλλὰ τόσον ἐσυνειθίσατε νὰ παρεξηγήτε τὰς πράξεις μου, προσέθηκέν ἀνταποδίδουσα τὴν εἰρωνίαν, ὥστε καὶ αὐτὸ τὸ ἐξελάθετε καὶ τὸ ἐκρίνατε κακῶς. Ἰδοὺ ὅ,τι μοὶ ἐζητήσατε, ἰδοὺ ὅτι σὰς παρέχω πλήρη ἐξήγησιν ἢ εἰλικρινεία μου ἀπήντησεν εἰς τὴν σκαιότητά σας· τί ἐπιθυμεῖτε περιπλέον;

— Ἴδου ἀπολύτως, κυρία, ἀνέκραζεν ὁ Λουβοᾶ θριαμβευτικῶς βλέπων ὑποτεταγμένην, ἄφωνον, τὴν ἐχθρὰν ἐκείνην, τὴν τόσῳ ἀτίθασον καὶ τόσῳ ἀγέρωχον πρότερον. Ἐπεκαλέσθη τὴν φρόνησίν σας καὶ τὴν δικαιοσύνην μας καὶ ἤμην βέβαιος ὅτι θὰ εἰσακουσθῶ. Ἡ ὁδὸς δι' ἕκαστον ἡμῶν εἶνε κεκαραγμένη ἡδῆ· εἰσθε ἐλευθερά ὡς πρὸς τὸν κύριον Λαβερνῆ· ἔχω καὶ ἐγὼ πλήρη ἐλευθερίαν ὡς πρὸς τὴν κυρίαν Δεσαβιέρ. Εἴμεθα σύμφωνοι, δὲν εἶνε ἀληθές;

— Καὶ τί ἀνάγκη εἶνε νὰ συμφωνήσωμεν, κύριε, προκειμένου περὶ καταστάσεως ἀναγκάιας, ἀμεταβλήτου;

— Τὸ τοιοῦτο μὲ ὑπερπληροῦ χαρᾶς, εἶπεν ὁ ὑπουργός. Ἐν τούτοις, ἐπανέρχομαι εἰς τὸ προοίμιόν μου· ἐπιθυμῶ νὰ προσενηθῶ πρὸς ὑμᾶς, κυρία, ὅσῳ τὸ δυνατὸν μᾶλλον εὐσεβάστως, διότι οὕτως ὀφείλω νὰ πράξω χάριν τῆς ὑμετέρας περιωπῆς — καὶ ὑπεκλίθη εὐσεβάστως ταῦτα λέγων — καὶ χάριν τῆς ἄκρας ὑπολήψεως, ἣν τρέφω πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀπαράμιλλον ἀξίαν.

Ἡ μαρκησία ἀπέδωκε τὴν ὑπόκλισιν.

— Ἐχω λοιπὸν τὴν τιμὴν νὰ σὰς προειδοποιήσω, προσέθηκέν ὁ Λουβοᾶ, ὅτι αἱ προθέσεις μου, ὡς πρὸς τὴν δεσποινίδα Δεσαβιέρ, μετεβλήθησαν. Ἀπεφάσισα νὰ εἰσαγάγω αὐτὴν εἰς ἄλλο ἴδρυμα, τοῦ ὁποίου ἤθελον σὰς ἀπαριθμήσει τὰ πλεονεκτήματα, ἐὰν δὲν ἐφοβούμην μὴ καταχρασθῶ τὰς πολυτίμους στιγμάς σας, ἀπασχολῶν ὑμᾶς περὶ ἀτόμου, τὸ ὅποιον σὰς εἶνε ὄλως ξένον. Ἀποσύρω λοιπὸν ἐκ τοῦ μοναστηρίου τὴν δεσποινίδα Δεσαβιέρ, ἠθέλησα δὲ νὰ σὰς προειδοποιήσω περὶ τούτου ὑπὸ τὴν διπλὴν ὑμῶν ιδιότητα τῆς γενικῆς ἡγουμένης καὶ τῆς ἐχθρᾶς, πρὸς ἣν αἰσθάνομαι σεβασμὸν καὶ ὑπόληψιν.

Ἡ μαρκησία ἀνεσκήρτησεν· διέβλεπε τὸ φοβερὸν μέλλον, τὸ ἀναμένον τὴν ἀτυχῆ Ἀντωνιέτταν, ἀπομεμονωμένην, στερουμένην παντὸς στηρίγματος, ἐγκαταλειμμένην εἰς τὸν διώκτην τῆς, ἀποχωρισμένην διὰ παντὸς ἀπὸ τοῦ Γεράρδου, ὃν ἠγάπα περιπαθῶς· ἀλλὰ πᾶσα συνθηκολογία, πᾶσα παρατήρησις ἦτο ἀδύνατος.

— Πότε ἐπιθυμεῖτε νὰ παραλάβετε τὴν νεάνιδα; ἠρώτησε διὰ φωνῆς γαληνίου, ὅπως καὶ ἡ μορφή τῆς.

— Τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν, καθ' ἣν θὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ μοῦ ὑποδείξετε, ἀπήντησεν ὁ ὑπουργός.

— Ὅχι, κύριε· εἰς ὑμᾶς ἀπόκειται νὰ διαθέσετε ὅπως θέλετε τὸν καιρὸν σας.

— Πολὺ καλά, κυρία· οὕτω θὰ πράξω, ἀφοῦ μ' ἐξουσιοδοτεῖτε ἀπὸ αὔριον, διότι εἶνε ἴσως πολὺ ἀργὰ ἀπόψε.

— Καὶ ἀπόψε, ἂν θέλετε, εἰσθε ἐλεύθερος, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία, ἥς ἡ κεφαλὴ ἐξήπτετο καὶ ἡ καρδία ἐταράσσετο ἐξ ὀργῆς καὶ ἀνυπομονησίας.

— Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ταραξῶ τὴν ἡσυχίαν τῶν μοναχῶν. Ὁ λόγος σας, κυρία, ἢ ἀδεια σας, θέλω νὰ εἶπω, μὲ ἀρκεῖ.

Ἡ μαρκησία, βλέπουσα αὐτὸν προσκλίνοντα μετὰ τῆς προσποιήσεως βαθύτατου σεβασμοῦ, ἠπόρει διατί δὲν κατέπιπεν ἀπὸ τοῦ θόλου ὀγκώδης τις λίθος ἐπὶ τῆς διεστραμμένης ἐκείνης κεφαλῆς.

Ὁ Λουβοᾶ ἔρριψε λαθραῖον βλέμμα πέραν αὐτοῦ καὶ ἀποχαιρέτισας ἀπῆλθεν.

Ἠκούσθη προσκαλῶν τοὺς θεράποντάς του, ἐπιπλήττων αὐτούς, κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἔπειτα ἠκούσθη καλπασμὸς εἰς τὴν ὁδόν.

Τότε ἡ μαρκησία ἔπαυσε ν' ἀκροάζηται, ἐστράφη καὶ εἶδεν ἀνοιγόμενην βραδέως μετὰ διπλῶν τιναγμῶν τὴν θύραν τοῦ διαδρόμου, ὅπου εἶχε κρυβῆ ὁ Ἰασπίνος.

— Πῶς, κύριε! ... εἶπεν ἡ μαρκησία, ἐκεῖ εἶχετε μείνει; ἠκούσατε λοιπὸν;

— Φεῦ, κυρία! ἀπήντησεν ὁ ταλαίπωρος ἄββας, ἔτρεμα πολὺ καὶ δὲν ἠδυνάμην ν' ἀναχωρήσω.

— Λοιπὸν, κύριε, ἀφοῦ ἠκούσατε, γνωρίζετε ὅσα καὶ ὁ κύριος Λουβοᾶ, εἶπε διακόπτουσα αὐτὸν ἡ μαρκησία. Χαίρετε, εἴθε νὰ ἐπιφυλαχθῆτε ἐξ ὅσων ἐλέχθησαν τὴν ἐσπέραν ταύτην ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ δωματίου.

Καὶ τὸν ἀπέπεμψε δι' ἐνὸς νεύματος, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ εἰς αὐτὸν οὔτε λέξιν.

— Αὐτὸν τὸν περίπλοκον δεσμὸν ὁ Θεὸς μόνος πρέπει νὰ τὸν λύσῃ, ἐπιθύρῃσεν ἡ μαρκησία, ἐπιστρέφουσα εἰς τὸ προσευχητήριόν τῆς.

ΜΖ

ΣΧΕΔΙΟΝ ἘΚΣΤΡΑΤΕΙΑΣ

Ὁ Ἰασπίνος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ στρατόπεδον ὑπὸ τὸ κράτος σκληρᾶς ἀμνηχανίας.

Εἰς τὸ πνεῦμά του παρίσταντο εὐκρινῶς πᾶσαι αἱ συμφοραὶ, αἱ πηγαζούσαι ἐκ τῆς νέας ἐκείνης ἀποφάσεως τοῦ Λουβοᾶ. Εὐθύς, ὡς ἤθελεν ἀνακοινῶσαι εἰς τὸν Γεράρδον τὰ γενόμενα, οὗτος, ὅστις ἀνεχαιτιζέτο τέως ἐκ μόνης τῆς ἀσθενοῦς ἐλπίδος περὶ τῆς προστασίας τῆς κυρίας Μαιντενῶν, θὰ ὄρωμα ἀκράτητος εἰς τὴν ἐπιφοβὸν ὁδὸν τῆς βιαιότητος καὶ τῆς παρανομίας. Πῶς δὲ θὰ ἠδύνατο νὰ συγκατῆσθαι ἀνθρωπὸν τόσῳ ζωηρόν, ἀφοῦ ἠθέλεν ἐξανάψει εἰς τὴν ψυχὴν του ὅλα τὰ τυφλὰ πάθη τῆς ἀπελπισίας;

Ἀφ' ἐτέρου τί θὰ συνέβαινεν, ἂν ὁ Ἰασπίνος ἤθελε τηρήσει σιγὴν περὶ τῶν γενόμενων αὐτῷ πρὸ ὀλίγου παραδόξων ἀνακοινώσεων; Ἡ Ἀντωνιέττα ἤθελεν ἀπολεσθῆ διὰ παντὸς διὰ τὸν Γεράρδον, ὁ

δὲ ἀτυχὴς αὐτός, μανθάνων τὸ γεγονὸς βραδύτερον, θὰ διέπραττεν ἀνωφελῶς πλέον τὰς αὐτὰς παρεκτροπὰς, ἃς ἤθελε διαπράξει καὶ ἂν τὸ ἐμάνθανεν ἀμέσως. Ἀφ' ἐτέρου, ἀφοῦ τὰ πάντα καθίστανται γνωστὰ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ὁ Γεράρδος ἠδύνατο νὰ μάθῃ ἐκ τῆς κυρίας Μαιντενῶν αὐτῆς, ὅτι ὁ Ἰασπίνος ἦτο παρὼν εἰς τὴν συνέντευξιν, καὶ τότε ὁ Γεράρδος θὰ εἶχε κατὰ τοῦ φίλου του παράπονον αἰώνιον, καὶ θὰ ἐξέφερε κατ' αὐτοῦ ἀρὰν δικαιολογημένην.

Ὁ Ἰασπίνος ἐδειλίασεν ἀπέναντι τῆς τελευταίας ταύτης ιδέας. Προὔτιμησε μᾶλλον τὸ κακόν, ἐξ οὗ ἠδύνατο νὰ προσδοκᾷ κάποιαν ἀμοιβήν, καὶ εὐθύς, ὡς ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν ταύτην καὶ ἐνισχύθη διὰ προσευχῆς βραχείας πρὸς τὸν ἀγαθὸν τοῦ ἀγγελοῦ, ἐτάχυνε τὴν κίνησιν τῶν βραχειῶν κνημῶν του καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Γεράρδου, ὅστις τὸν ἀνέμενε μετὰ πυρετώδους ἀγωνίας.

Ἡ διήγησις ὑπῆρξε σύντομος· ὁ Ἰασπίνος δὲν ἐπέμεινεν εἰς τὰς λεπτομερείας· δὲν ἐσχολίασε τὴν διαγωγὴν τῆς μαρκησίας εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, διηγήθη δὲ μόνον τὸ γεγονὸς, τὸ λυπηρὸν καὶ σκαιὸν σχέδιον τοῦ Λουβοᾶ ὡς πρὸς τὴν Ἀντωνιέτταν. Ἐνόσω ὠμίλει, εἰς τὴν μορφήν τοῦ Γεράρδου ἐζωγραφεῖτο βαθμηδὸν ὁ τρόμος καὶ ἡ ὀργή, ὅτε δ' ὁ Ἰασπίνος ἐτελείωσεν:

— Ἐννοεῖς τώρα, εἶπεν ὁ Γεράρδος διὰ φωνῆς τρεμούσης, διατί μὲ κρατεῖ ὑπὸ περιορισμὸν; Εἶνε ἀνάνδρος! φοβεῖται μὴ τὸν ἐμποδίσω!

— Αὐτὸ θὰ εἶνε! εἶπεν ὁ Ἰασπίνος μετὰ τόνου ἐγκαρτερήσεως.

— Ἐστω, φίλε μου, ἐξηκολούθησεν ὁ Γεράρδος ἐγειρόμενος καὶ βραδίζων μὲ μεγάλη βήματα ἐντὸς τοῦ στενοῦ ἐμβადοῦ τῆς σκηνῆς του, θ' ἀποκρούσωμεν καὶ ἡμεῖς τὸ κτύπημα, θὰ τὸ ἀποκρούσωμεν! ἐπανέλαβεν ἐν σφοδροτάτῃ ταραχῇ.

— Τίνοι τρόπῳ; ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ ὁ Ἰασπίνος μετὰ βραχείας σιγῆς.

Ὁ Γεράρδος δὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' ἐξηκολούθησε τὸν πυρετώδη αὐτοῦ περίπατον.

— Εἴσαι ὑπὸ περιορισμὸν, τὸ εἰσεύρεις; προσέθηκέν ὁ Ἰασπίνος μεθ' ὕφους πραοτάτου.

— Δὲν περιμένεις βέβαια, ἀνέκραζεν ὀρμητικῶς ὁ Γεράρδος, νὰ μείνω ἔδῳ, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, ἐνῶ μὲ ἀποχωρίζουν ἀπὸ τῆς Ἀντωνιέττας διὰ παντός. Ὁ Θεὸς δὲν μοῦ ἐχάρισε τὴν ἡλίθιον ὑπομονὴν τοῦ ἀρνίου.

— Βεβαίως, ἐψέλλισεν ὁ Ἰασπίνος, ἀλλ' ἐν τούτοις ἂν καὶ παραδεχόμενος τὰ βίαια μέτρα, ἠμπορεῖ νὰ ἐκλέξῃς τὸ καλλίτερον μεταξὺ αὐτῶν.

— Εἶνε ἀληθές.

— Δὲν πρέπει νὰ ριφθῆς ὡς τυφλὸς εἰς τὰ σχέδια ἀνθρώπου τόσον ὀξυδερκοῦς.

— ὦ! τὸ συλλογίζομαι, τὸ συλλογίζομαι! ἀνέκραζεν ὁ Γεράρδος τύπτων τὸ μέτωπον δι' ἀμφοτέρων τῶν πυγμῶν.

— Ἀγαπητέ μου, ἀνέκραζεν ὁ Ἰασπίνος, ἠσύχασε, ἔσο ἀπαθής.

— Και μήπως δὲν εἶμαι; Κύτταζε, εἶπεν ὁ νέος ἀποκαλύπτων τὸ ὄχρον του πρόσωπον ἠλλοιωμένον ἐκ τοῦ ἀγῶνος μεταξὺ τῆς ὀδύνης καὶ τῆς φρονήσεως. Εἶπες, νομίζω, ὅτι ὁ Λουβοῶ θὰ παραλάβῃ τὴν Ἀντωνιέτταν αὐρίον;

— Ναί.

— Δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ χάνωμεν αὐρίον σημαίνει μετ' ὀλίγας ὥρας· πρὸ παντὸς ἄλλου, ἅς ἐξέλθωμεν ἀπ' ἐδῶ.

— Σὲ φυλάττουν.

— Οἱ ἵππεῖς μου δὲν θὰ μ' ἐμποδίσωσι διὰ τῆς βίας· ἡ ἐλαχίστη πρόφασις τοὺς ἀρκεῖ.

— Ἐν ὅμως περιφέρεσαι εἰς τὸ στρατόπεδον, θ' ἀναγνωρισθῆς καὶ θὰ συλληφθῆς, πρὶν κάμῃς εἰκοσι βήματα.

— Εἶνε ἀληθές, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ περιμένω τὴν νύκτα. Οὐδ' ὁ Λουβοῶ θὰ περιμένῃ διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιόν του.

— Ὁ Ἰασπίνος ἐπτοήθη βλέπων τὴν ἀταξίαν καὶ ταραχὴν εἰς τὴν κεφαλὴν ἐκείνην, τὴν συνήθως τόσῳ γαλήνιου καὶ γόνιμου εἰς ἰδέας ἐν ὄρα κινδύνου.

— Φίλε μου, τῷ εἶπε, δὲν εἶσαι τώρα εἰς κατάστασιν νὰ λάβῃς μίαν ὀρθὴν ἀπόφασιν. Ἄφησε νὰ ὀριμᾶσωσιν αἱ ἰδέαι σου· ζήτησε συμβουλὴν.

— Συμβουλὴν! Θεέ μου! καὶ παρὰ τίνος; Ἄ, ἔχεις δίκαιον, Ἰασπίνε· μόνος δὲν θὰ ἐπιτύχω· ἔχω ἀνάγκη συμβουλῆς καὶ βοήθειας. Ἄς ἴδωμεν, ποῦ εἶνε οἱ φίλοι μου; Ἐχῶ τοιούτους; Ἄς μὲ βοηθήσωσι διὰ τῆς καρδίας καὶ διὰ τοῦ βραχίονος.

Καὶ ὁ ἀτυχὴς νέος ἐθύθισεν ἐντὸς τῶν σπασμωδικῶς κινουμένων χειρῶν του τὸ μέτωπόν του, βαρὺ ἐκ τῶσων συμφορῶν.

— Ὁ κύριος Ρυβαντέλ!... ἐψιθύρισε ὁ Ἰασπίνος μετ' ἐπιφυλάξεως, διότι ἐφοβεῖτο μήπως τὸ ὄνομα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἦτο συνώνυμον τῆς πείρας καὶ τῆς περισκέψεως ἠθελεν ἀπαρέσει εἰς τὸν Γεράρδον, ὅστις ἤδη ἐξώκελλεν εἰς τὰ ἔσχατα μέτρα.

Ἄλλὰ παρὰ τὴν προσδοκίαν του, τὸ ὄνομα τοῦ Ρυβαντέλ ἐγένετο εὐχαρίστως ἀποδεκτόν.

— Ναί, εἶνε ἀληθές, εἶπεν ὁ Γεράρδος, ὁ Ρυβαντέλ εἶνε ἀνθρωπος ἔμφρων· εἶνε ταυτοχρόνως χαρακτῆρος ζωηροῦ· δὲν ἀνέχεται τὴν ἀδικίαν, δὲν ἀγαπᾷ τὸν Λουβοῶ καὶ ἀγαπᾷ ἐμέ. Ἰασπίνε, λάβε τὴν καλωσύνην νὰ παρακαλέσῃς τὸν κύριον Ρυβαντέλ, νὰ περάσῃ ἀπ' ἐδῶ, ἀφοῦ δὲν μοῦ εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ ἐξέλθω.

Ὁ Ἰασπίνος χαίρων εἰς ἄκρον ἔδραμεν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Ρυβαντέλ. Ἐν τούτοις περίξ τῆς σκηνῆς τοῦ Γεράρδου περιήρχοντο ἀδιακόπως ὑπὸ τὸ πρόσχημα περιπόλων ἢ ἀγγελιαφόρων οἱ κατὰσκοποὶ τοῦ Λουβοῶ ἐπιτηροῦντες πᾶσαν ἐν τῇ σκηνῇ κίνησιν καὶ καταδοκούντες πᾶσαν ἀπόφασιν. Παρηκολούθησαν τὸν Ἰασπίνον, ὅστις τὸ ἐνόησεν· ἀλλὰ τί νὰ πράξῃ; Ὁ Γεράρδος τὸ συνησθάνετο ἐπίσης, ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ ἐμποδίσῃ; Ὁ τελευταῖος αὐ-

τὸς ἀγῶν ἦτο ἐξ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους παίζει τις μὲ χαρτίαν ἀνοικτὰ· ἦτο ἀγῶν γυμνοῦ στήθους κατὰ θώρακος, κενῆς χειρὸς κατὰ ρομφαίας διστόμου.

Ἔπεται συνέχεια.

Μετὰ τὸ πέρασ τῆς σαγηνευτικῆς μυθιστορίας τὸ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, δημοσιευθήσεται ἕτερον ἐξοχον ἔργον τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ **Λάμπρου Ἐνουάλη** ὑπὸ τὸν τίτλον:

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

Τὸ ὄνομα τοῦ περιπύστου συγγραφέως τῆς **Κυρίας τῶν Καμελιῶν**, τοῦ **Μυθιστορήματος τῆς Γυναίκος** καὶ τῶσων ἄλλων ἔργων, ἐξόχως ψυχολογικῶν καὶ κοινωνικῶν, εἶνε ἀρκοῦσα σύστασις ὑπὲρ τοῦ νέου τούτου ἔργου, ὅπερ θὰ συγκινήσῃ καὶ θὰ τέρψῃ τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν, εἴπερ τι καὶ ἄλλο.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

— Ἐμπρὸς λοιπὸν ἅς μὴ ἀργοπορῶμεν. Τὸ παιδί εἶνε εἰς καλὴν κατάστασιν. Ἡ θέα τοῦ χρηματοκιβωτίου τὸ προδιέθεσε καὶ αὐτὴν τὴν περίστασιν δὲν θὰ τὴν ξανκεύρω.

Ἐ! Γῶγο, ἀνέκραξεν ὁ Μάξιμος, τί σκέπτεσαι;

— Τίποτε, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον. Φτειάνω πετεινράκι, ἐνῶ περιμένω τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου Βινιόρου.

— Ὁ κύριος Βινιόρου δὲν ἔχει καμμίαν παραγγελίαν νὰ σοῦ δώσῃ.

— Τόσῳ τὸ χειρότερον. Προτιμῶ νὰ εἶμαι εἰς τοὺς δρόμους, παρὰ μέσα ἑστὰ γραφεῖα, ποῦ ἔρχεται τόσος κόσμος, ἂν καὶ διασκεδάξῃ πάλι κανεῖς. Ἐρχονται μερικοὶ μὲ κᾶτι ἀστειὰ μουτρα.

— Στοιχηματίζω πῶς τοὺς κοροϊδεύεις ἀπὸ πίσω.

— Ποτέ, κύριε Μάξιμε. Αὐτὰ θὰ σᾶς τὰ εἶπεν ὁ Μαλικιόρου.

— Καὶ γιατί ὁ Μαλικιόρου;

— Γιατί μὲ μάχεται, ἐνῶ ἐγὼ ἂν ἤθελα, ἔμποροῦσα νὰ τὸν διώξω.

— Σὺ!

— Ναί, θὰ πῶ, πῶς ποτέ δὲν εἶνε ἑστὴν θέσι του, καὶ τὸ βράδῳ ἔμπαινει κανεῖς ἐδῶ μέσα μὲ ὅλη του τὴν ἡσυχία.

— Καὶ ποῦ τὸ ξεύρεις;

— Τὸ ξεύρω, γιατί ἐμπῆκα ἐγώ.

— Σῶπα δά. Ἐσὺ φεύγεις ἑστὰς ἐξ ἀπὸ δῶ.

— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια. Ἐστῆς ἐξ καὶ τέταρτο μὲ περιμένουν πάντα οἱ φίλοι μου ἑστὴν Μαγδαληνῇ. Καὶ ὅμως, εἶμαι βέβαιος, πῶς ἔμεινα ἐδῶ μιὰ φορά, ποῦ δὲν ἦτανε κανεῖς, καὶ ἐφοβήθηκα μάλιστα.

— Ἐφοβήθηκες, γιατί;

— Νά, δὲν ἔχει φῶς διόλου, καὶ ἑστὰ σκοτεινὰ ἐκεῖνο τὸ χρηματοκιβώτιον· μοιάζει μὲ φάντασμα, ἔπειτα εἶνε καὶ ποντικοὶ ποῦ τρέχουν μέσα ἑστὰ πόδιὰ σου.

— Ἐκοιμώσουν λοιπὸν καὶ σ' ἐκλείσαν μέσα;

— Θαρρῶ.

— Καὶ δὲν ἐφώναξες νὰ ἔλθουν νὰ σ' ἀνοίξουν;

— Δὲν ἤξεύρω.

— Καὶ δὲν εἶδες κανένα;

— Ὅχι... ὄχι... κανένα.

— Καὶ πῶς εὐγῆκες ἐξω;

— Δὲν ἤξεύρω.

Ὁ Μάξιμος ἐξ ἀνυπομονησίας ἐπληττε διὰ τοῦ ποδὸς τὸ ἔδαφος.

Ἐπέθετεν ὅτι ἤδη ἐκράτει τὸ νῆμα καὶ τὸ ἔβλεπεν ἀπαξ ἔτι θραυμένον. Τὸ δὲν ἤξεύρω! ἤρχετο πάντοτε ὡς ἐπωδὸς καὶ ἔθετε τέρμα εἰς τὴν περαιτέρω διαφώτισιν τῆς ὑποθέσεως.

Ἐπρεπε νὰ ἐπαναρχίσῃ.

— Γνωρίζεις τὸν συνταγματάρχην Βορισῶφ; ἠρώτησεν ἀποτόμως ὁ Μάξιμος.

— Τὸν συνταγματάρχην Βορισῶφ! ἐπανέλαβεν ὁ Γῶγος, βέβαια καὶ τὸν ἔξυρω. Τὸν εἶδα τρεῖς φορές τούλαχιστον. Καὶ ἤμου ἐκεῖ ἅμα ἦλθε γιὰ νὰ πάρῃ ἕνα κασάκι, ποῦ εἶχε δώσει εἰς τὸν κύριον Δορζέρ.

— Ἐνα κασάκι; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος, προσποιούμενος ἐκπληξιν.

— Ναί, ἕνα κασάκι, τόσο δά, ἀπὸ μαῦρο ξύλο, μὲ προύντζινη κλειδαριά.

— Καὶ τί εἶχε μέσα σ' αὐτὸ τὸ κασάκι;

— Δὲν ἔξυρω. Δὲν τὸ ἀνοίξαν ἔμπροστά μου, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πῶς εἶχε χαρτί. Τὸν μάχομαι αὐτὸν τὸν κύριον Βορισῶφ.

— Γιατί;

— Πρῶτα κι' ἀρχὴ δὲν ἀγαπῶ διόλου τοὺς Ρώσσοις. Καὶ ἡ μάμμη μου δὲν τοὺς ἀγαπᾷ.

— Τί τῆς ἔκαμαν;

— Καὶ τί δὲν τῆς ἔκαμαν... καὶ τί δὲν τῆς ἔκαμαν... μὰ δὲν ἠθυμοῦμαι. Ἐπειτα, ἔχει μιὰ φωνὴ ἀσχημὴ αὐτὸς ὁ παλῆος Ρῶσσοις. Θαρρεῖς πῶς ἅμα ἔμεινε ψέλνει.

ἠθυμοῦμαι πῶς τὸν ἐκοροῖδευα, ἅμα ἐκτυποῦσα τὸ παραθυράκι, καὶ θὰ τὴν ἐπεροῦσα κακὰ, ἐπειδὴ μὲ εἶδε, ἂν δὲν τοῦ ἀνοίγειν ὁ κύριος Βινιόρου.

— Ὁ κύριος Βορισῶφ θὰ ἔκανε ἀγία δουλειά, ἂν σοῦ ἔδινε καμμία, γιατί ὁ κύριος Δορζέρ δὲν σὲ πληρώνει νὰ περιπαίξῃς τοὺς ἀνθρώπους, οὔτε νὰ κάθῃσαι νὰ ἀκούς τί λὲν οἱ ἄλλοι, εἶπεν ὁ ταμίας.

Ὁ Μάξιμος ἔσπευσε νὰ ἐπναλάβῃ τὸν λόγον. ἠθελε νὰ μὴ τρομάξῃ τὸ παιδίον, διότι τότε ἅπανα ἡ ὑπόθεσις κατεστρέφετο.

— Μπά! καθένας ἔμπορεῖ νὰ γελᾷ ὅσῳ θέλει. Καὶ γὼ τὸν συνταγματάρχην Βορισῶφ δὲν τὸν χωνεύω διόλου.

Γιὰ πῆς μου λοιπὸν, παιδί μου, τὸ πῆρε τὸ κασάκι του.